

NEDERLANDSCHE JAGER EN NEDERLANDSCHE HONDENSPORT

VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG - UITGAVE VAN Æ. E. KLUWER, DEVENTER

HOOFDREDACTEUR NEDERLANDSCHE JAGER: L. SMELT WOODLAND „MOUSTACHE", BUSSUM

HOOFDREDACTEUR NED. HONDENSPORT: Mr. P. H. L. LAMBERTS HURRELBRINCK, 14 AVENUE REINE ELISABETH, ANTWERPEN

Abonnementsprijs. De abonnementsprijs bedraagt f 4.50 per half jaar bij vooruitbetaling, bij disp. f 4.70, voor rijks- en onbezoldigd rijksveldwachters f 7.20 per jaar. Buitenland f 5.50 per half jaar. Afzonderlijke nummers f 0.25. Telefoon Intercomm. Deventer 194

Advertentiën. De advertentieprijs bedraagt van 1—6 regels f 1.50, iedere regel meer f 0.25 per gewone regel (kleine advertentieletter). Groote letter wordt naar plaatsruimte berekend. Aankondigingen worden ingewacht tot Donderdagmiddag. Post-Giro No. 2472

Inhoud: Jachtsprokkels — Rhinoceros-jacht op Java — Een etmaal in den hemel — Aan de stille boschlaan — Individuele verwaaiing — Allerlei van den gebruikshond — Ingezonden — Voor en uit het jachttoezicht

JACHTSPROKKELS.

Onkundige douanebeambten. Reeds eerder is te dezer plaatse bericht, dat, als een jager zich naar het buitenland begeeft om daar te jagen, zijn jachtacte voldoende is om in- en uitvoer van zijn geweer te dekken.

Ons is onlangs, gaande naar Duitschland, gebleken, dat de grensbeambten zoowel te Cranenburg als te Groesbeek, hun instructies dienaangaande niet kennen. Uitgaande en ingaande werden papieren geëischt, die, niet noodig zijnde, ook niet konden worden getoond. In beide gevallen zou de visiteerende douanier navraag doen en terugkomen, doch niemand kwam terug en de reiziger kon ongemoeid zijn reis voortzetten.

Niettemin zou het zeer gewenscht zijn, dat den grensbeambten nogmaals duidelijke instructies werden gegeven.

Ook omtrent het meenemen van patronen schijnt onzekerheid te bestaan, schoon er een instructie is, die zegt, dat een jager zooveel patronen als hij voor de jacht meent noodig te hebben, naar Duitschland mag meenemen.

Daar dit zeer rekbaar is, zou bepaling van een maximum wel gewenscht zijn.

Wij hebben er ons niet aan gewaagd en namen geen patronen mee, trouwens is dat niet van groot belang, daar in het buitenland de benodigde patronen gekocht kunnen worden.

Gaande echter naar een kleine plaats, is tijdige bestelling noodzakelijk.

Het vallen der bladeren. Ongekend lang blijven dit jaar boom en struik hun blaren behouden. Aan storm en regen heeft het niet ontbroken, doch vorst bleef uit en heel langzaam valt het blad, dat aan sommige struiken nog groen getint is, terwijl de blaren van menigen beuk en eik nog steeds een schier ondoorzichtig dak vormen.

Voor de boschdrijfjachten is dit een groote belemmering, reeds menige jacht is daardoor niet tot haar recht gekomen. Het wild weet, dat het onder deze omstandigheden in drukken zijn heil kan vinden.

Hazen ruimen niet of slaan terug, terwijl fazanten zich

drukken of ongezien wegtippelen, als hun dit niet door keerposten wordt belet.

Een wijze maatregel. Bijna op elke drijfjacht wordt de welmeenende weidman er van overtuigd, hoe verstandig de maatregel was van den Minister, dit jaar de hoenderjacht op 1 Nov. te sluiten. In de meeste bewaakte velden blijkt nu, dat een voldoende aantal hoenders is overgebleven om, bij een gunstig broedseizoen, een goeden stand in 1927 te waarborgen. Kluchten, die in September ongenaakbaar waren, komen vaak op drijfjachten voor het geweer en uit ruige bosschen vooral, springt de klucht niet altijd tegelijk, doch in partijen, vele kansen biedend aan de voor en langs het bosch opgestelde posten. Er sneuvelen dan vaak vele hoenders, die, na een slecht broedseizoen, eigenlijk gespaard hadden moeten worden.

Door de vroegtijdige sluiting is elke temptatie weggenomen. Het overlaten van voldoende fokmateriaal is de eerste noodzakelijkheid om den hoenderstand op peil te houden, zoo mogelijk te verbeteren.

Voor deze nuttige wildsoort wordt in Nederland nog lang niet genoeg gedaan, daar vele jagers ten onrechte meenen, dat patrijzen geen verzorging en bescherming van noode hebben, althans niet in die mate als de andere wildsoorten. Het tegendeel is echter waar en dit blijkt duidelijk, daar overal waar verwaarloozing in dit opzicht bestaat, een gestadige achteruitgang kan worden geconstateerd.

Heil kan in pech veranderen. De eene wildsoort is veel meer dan een andere, door den jager begeerd. De zeldzaamheid der soort, de rilheid of moeilijkheid kunnen daarvan de oorzaak zijn.

Een houtsnip, schoon niet zoo zeldzaam, heeft voor elken jager groote attractie. Kansen op dit prachtige vederwild worden meer begeerd, dan op de andere, meer voorkomende wildsoorten. Een poedel op een snip trekt hij zich meer aan dan een misschot op konijn, haas of fazant. Is de snip op schot gevallen, en falen alle pogingen om haar machtig te worden, dan is dat een groote deceptie voor den jager, die aldus zijn heil in pech ziet veranderen.

Hoe begeerder de buit is, hoe meer het den jager aan zijn hart gaat, als het reeds in zijn bezit gewaande stuk, verloren moet worden verklaard.

Zoo ging het ons onlangs, toen een over een boschweg

wisselende vos aan den tegenovergestelden rand van het bosch door het schot werd omgeworpen. De duikeling werd ook door den nevenpost duidelijk waargenomen, die, evenals de schutter, meende, Reintje zou aan den rand in de greppel liggen.

Door de dichte ruigte was nawaren onmogelijk. Noch op de aanschotplaats, noch in het zeer ruige bosch was iets van Reintje te zien. De dadelijk op de plaats gebrachte apporteur nam van het zweet niet de minste notitie, had veel meer aandacht voor de gevallen fazanten, dan voor vossenverwaaiing, die toch in sterke mate aanwezig moet zijn geweest.

Daar vossenholen zich op betrekkelijk zeer korten afstand van de aanschotplaats bevonden, werd verondersteld, dat de vos, dank zij de dichte dekking, ongezien zijn hol heeft weten te bereiken, om daar helaas te verloederen.

Het jagersheil veranderde ook hier in jagerspech. Het verlies werd te meer betreurd, daar het een volwassen exemplaar gold, met mooien pels. MOUSTACHE.

RHINOCEROS=JACHT OP JAVA.

De rhinoceros is een anachronisme: het is eigenlijk een vóór-historisch dier! Stel U voor een rhinoceros in een bosch van boomvarens; kan men zich iets meer vóór-historisch voorstellen?

Tegenwoordig begint deze groote diersoort zich op Java weer iets te vermeerderen aan de Zuidkust van de Priangan, dank zij het absolute verbod om ze te schieten. Niet lang geleden verzekerde de Regent van Garoet mij, dat er in zijn Regentschap nog een dertiental zijn.

In het schiereiland „Oedjong-koelon” (veelal kortweg „Djoengkoelon” = Westkaap genaamd), dat nu tot een „Natuurmonument” is verklaard, en sedert 1914 geheel gesloten is voor alle jacht, komen nog veel rhino's voor, terwijl er nog enkele rondzwerven aan de Zuidkust van Banten.

Het plan bestaat, om in ook Sumatra de jacht op deze dieren te verbieden.

Vroeger kwamen ze voor over geheel West-Java, vooral op de hellingen van de groote bergen, waar ze diep ingetrapt en uitgespoelde paden maakten, welke hier en daar nog zichtbaar zijn.

Gewoonlijk komen de mannetjes en de wijfjes slechts gedurende den paartijd bij elkaar. Ik weet niet, of er een bepaald seizoen is voor den paartijd. Slechts éénmaal zag ik de sporen van een mannetje, dat een wijfje had nagezeten, over een langen afstand; dat was in September.

Meestal loopen de rhino's alleen rond; als men er twee te zamen vindt, zijn dat in den regel een moederdier met kalf.

De jonge rhino blijft bij zijn moeder, tot hij bijna geheel volwassen is.

Men beweert, dat de wijfjes éénmaal in de drie jaren een kalf krijgen, maar het is zeer moeilijk om hieromtrent betrouwbare gegevens te krijgen.

De rhino houdt van bosch en moerassige plaatsen en wordt zelden in open terrein aangetroffen. Zijn voedsel bestaat voornamelijk uit bladeren en takjes. Hij heeft een bijzondere voorliefde voor de sappige bladeren van de verschillende, op Java veel voorkomende, soorten van wilde vijgen.

De uitwerpselen lijken veel op paardenmest, maar de

ballen zijn veel grooter en bevatten veel grove houtvezels. De lucht van den mest lijkt ook precies op die van paardenmest. De rhino's deponeeren hun uitwerpselen bij voorkeur op bepaalde plaatsen in het bosch, die dan ook vol mest liggen.

Zoölogisch schijnen de rhino's en de paarden eenigszins verwant te zijn, hoewel de rhino's drie teenen en de paarden slechts één teen hebben. Ik meen mij te herinneren, dat de voorouders van de paarden zelfs vijf teenen hadden!

De Javaansche rhinoceros („Rhinoceros Sondaicus”) heeft een zeer dikke huid met karakteristieke plooien, welke het een eigenaardig „gepantserd” uiterlijk geven. Dat gewerkgogels daartegen „plat” zouden slaan, is echter een sage!

Een kogel uit een goede buks kan die dikke huid gemakkelijk doorboren. Als de huid gedroogd is, is zij echter zeer hard.

De „Sondaicus”, die, zooals reeds vermeld, ook op Sumatra voorkomt, heeft slechts één hoorn, die zelden lang wordt, maar dik is. In Sumatra komt een kleiner soort rhino voor met twee horens.

De wijfjes hebben slechts zelden een soort kleinen rudimentairen hoorn, die echter door de Inlanders zeer op prijs gesteld wordt.

De Chineezen stellen veel prijs op de rhinoceros-horens, welke zij voor allerlei medicijnen gebruiken. Voor een betrekkelijk kleinen hoorn bood een Chinees mij ongeveer 250 gulden. Ik vermoed, dat hij wel 500 gulden betaald zou hebben, als ik mijn tropee had willen verkoopen!

De Chineezen maken drinkbekers van die horens, en deze hebben magische eigenschappen: men zegt b.v., dat de inhoud, als ze met vergif gemengd is, begint te schuimen! Water, dat een nacht is blijven staan in zulk een beker, geneest malaria.

Een oud verhaal is, dat stukjes rhinoceros-horen het vergif opzuigen, als ze op een slangenbeet-wond worden gelegd! Daarna legt men het stukje hoorn in melk, welke dan groen wordt!

In de onderkaak heeft de rhino twee geweldige „slag-tanden”, welke als wapen dienen. Ik weet verscheidene gevallen, waarbij rhino's met die slag-tanden Inlanders hebben afgemaakt.

Zoo verloor de heer H. van Son indertijd een zijner jagers. Mijn eerste rhino had kort, vóórdát ik hem schoot, een oude vrouw aangevallen en gedood.

Tusschen de slag-tanden heeft de rhino twee kleine tandjes met stompe punten, welke soms nog door het tandvleesch bedekt blijven, en „menoer” of „memenoer” worden genoemd.

Als men zulk een „menoer” in een ring zet, op de wijze van een brillant, en zóó, dat zij de huid raakt, dan heeft zij magische eigenschappen voor den persoon die den ring draagt. Niemand kan ooit boos op hem worden, zelfs al mocht hij hem uitschelden voor alles wat leelijk is!

Toen mijn vrouw dat verhaal hoorde, wou ze natuurlijk dadelijk zoo'n ring hebben, en ze beweert nu, dat ik nooit werkelijk boos op haar kan worden! Hetgeen een feit is!

De inlandsche Hoofden stellen deze „menoers” zeer op prijs, en sommigen, met wie ik bevriend was, zeurden er net zoo lang om, totdat ik er hun een gaf.

De Chineezen betaalden vroeger tot 50 gulden per picol voor de huid, welke zij, naar men vertelt, in zeer dunne reepjes snijden en bakken, als „kroepoek”, op dezelfde wijze, als men doet met karbouwen-huid-kroepoek.

De rhinoceros-stier is gewoonlijk veel kleiner dan de

koel, en beide zijn zeer kwaadaardige en gevaarlijke beesten.

In Afrika gebeuren veel ongelukken met rhino's, die ook daar dikwijls zonder provocatie, menschen, dieren, heele karavanen en zelfs auto's, aanvallen.

Toch schijnen de „big-game hunters" daar buffels en leeuwen gevaarlijker te vinden.

Maar men moet niet vergeten, dat men daar de rhino's bijna altijd jaagt op betrekkelijk open terrein, waar men meestal plenty tijd heeft om te mikken en eenige schoten te doen.

Hier moet men het monster volgen en letterlijk „bekruipen" in bijna ondoordringbare „jungle", bosch of moeras, waar men slechts enkele meters voor zich uit kan zien.

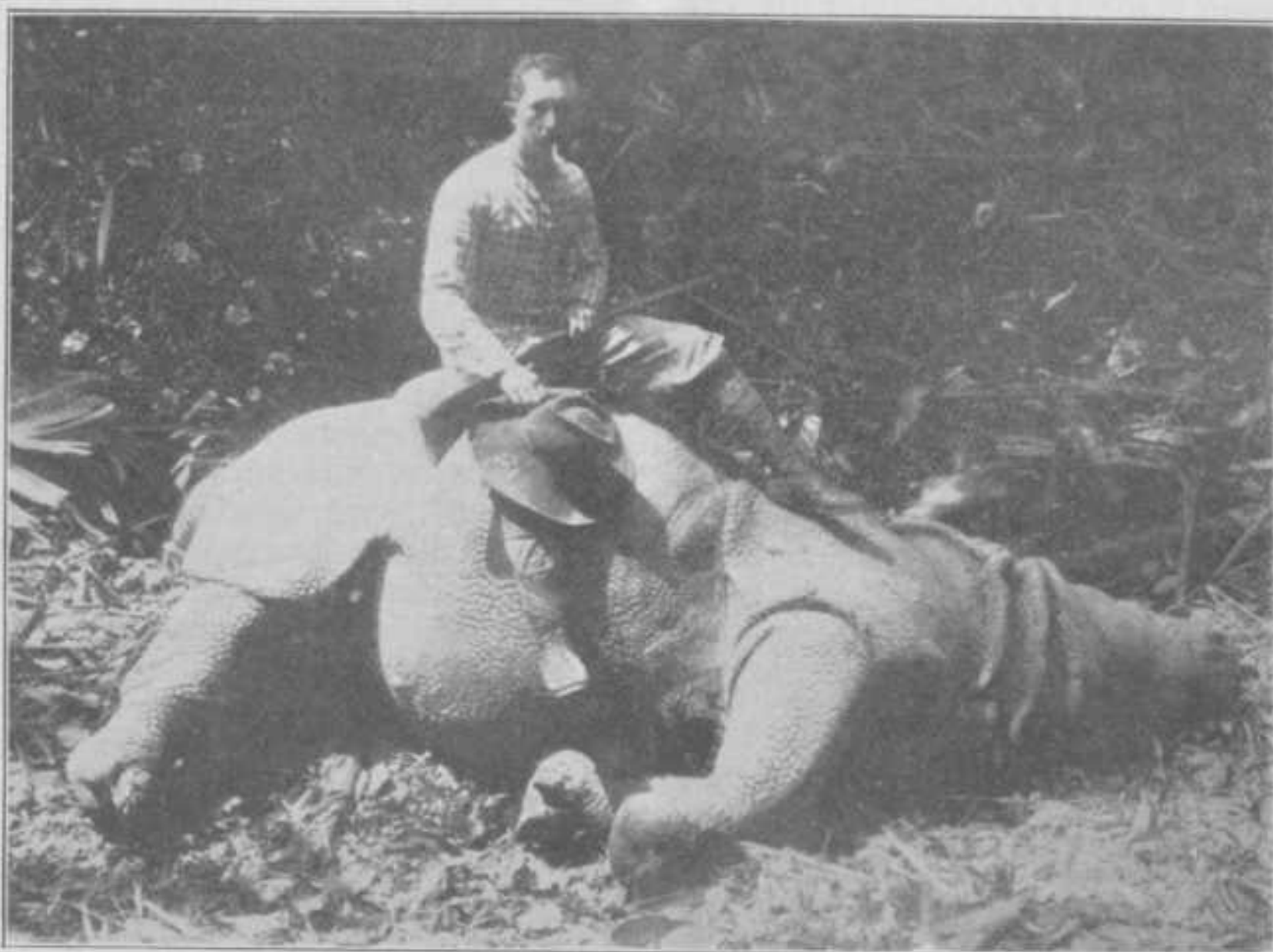
De meeste rhino's, welke ik gekregen heb, moest ik schieten op afstanden variërende tusschen 2 en 5 M.! Ik beschouw daarom de rhinoceros-jacht als zeer gevaarlijk.

kamp weer te bereiken, zoodat men voor het onaangename dilemma staat, om òf de jacht op te geven, òf in de wildernis te gaan slapen. Wat niet ongevaarlijk is, met het oog op de tijgers en de malaria. En dan is het lastig om iederen dag genoeg eten mede te nemen voor dergelijke gevallen.

In het bosch in Bantam krijgt men den indruk, dat letterlijk alles dorens heeft. Soms leidt het spoor door groote bosschen van „salak", een laaggroeiende palmsoort met lange scherpe dorens onder aan de takken, waar men onderdoor moet kruipen. Men voelt een prik in den rug . . . van schrik gaat men zitten . . . op nóg venijniger dorens!

's Avonds in kamp kan men zich amuseeren met het uithalen van al die (afgebroken) dorens uit diverse deelen van zijn anatomie!

De diverse rottansoorten (lianen) hebben aan het einde van iederen tak een „sliert" met de meest verschrikkelijke

De jager met zijn buit.

Een groote tegenwoordigheid van geest en een zeker schot zijn absolute vereischten.

Het volgen van deze geweldige dieren door het dichte bosch, door bijna ondoordringbare „kasso" („glagah", een soort rietachtig gras) of „eurih" („alang-alang", een soort hoog gras) of door diepe, stinkende moerassen, is niet alleen gevaarlijk, maar ook ontzettend vermoeiend, en alleen de zeer „felle" jagers, met getrainde spieren en een hart als een stoempomp, kunnen dit uithouden!

In de kuststreken van Java, waar de rhinocerosen zich nu ophouden, is de hitte meestal verschrikkelijk en in de moerassige streken komt malaria van de ergste soort veel voor.

In den drogen moesson is in Djoengkoelon goed water zeer schaarsch en moet men altijd een goeden voorraad drinkwater op jacht medenemen, en, als het kan, ook nog een „Berkefeld"-pompfilter.

Soms duurt het verscheidene dagen, eer het lukt in de buurt te komen van het wild. De rhino's dwalen dikwijls zeer ver af en het is niet altijd mogelijk om 's avonds het

weerhaken, die men bedenken kan. Soms werkt men zich in die rottan zóó vast, dat men er niet zonder hulp meer uit kan komen! Men zou er anders „aan flarden" gescheurd worden.

Mijn vriend „Rom" (de „Kaninefaat"), die eenige malen met mij jaagde in Bantam, verklaarde vast overtuigd te zijn, dat, als men daar een wandelstok plantte, er binnen veertien dagen dorens aan zouden zitten!

Vooral in de moerassen zwermen de muskieten om je gezicht en handen, welke reeds bloeden van de dorens. De lucht van bloed maakt de „sarisits" (een soort horzels) fel, en ze vallen je met ware doodsverachting aan, ondanks je hopelooze pogingen om ze dood te slaan!

Soms zeiden wij tegen elkaar: „en dat noemen de Groote Lui nu plezier!"

De mensch is een raar wezen: hij heeft een gezellig en comfortabel „home", en daar gaat hij er op uit om te jagen op vieze, gevaarlijke beesten, trotseert alle mogelijke ongemakken, en dat alleen voor „sport"!

Het sporen van een rhinoceros is lang niet zoo gemakke-

lijk, als men zou denken, omdat het beest zoo groot en zwaar is.

Op drogen grond en waar veel dorre bladeren liggen, vindt men slechts vage afdrukken van de drie nagels, en soms zelfs niets! Op steenachtige plekken en in hoog of droog gras is het sporen bijna onmogelijk, en moet men verderop zoeken, waar het dier dat soort terrein weer verlaten heeft.

De Inlanders zijn uitstekende speurders, niets ontsnapt hun scherpe oogen. Als kleine jongens hebben zij het sporen reeds geleerd bij het hoeden van karbouwen.

Een verschoven blaadje hier, een steentje daar, een krasje op een boomwortel, een geknikt grashalmpje... alles wordt opgemerkt! Ze zien, hoe oud het spoor is, aan de verkleuring van het krasje in den boomwortel, aan het verdorren van het grashalmpje of blaadje, aan een nieuw spinnewebje over 't spoor...!

Soms blaast de rhinoceros een curieuze vloeistof uit zijn neusgaten. In het begin is die vloeistof helder met een ietwat roode tint: net als water, met een héél klein beetje wijn er in. Vrij spoedig wordt het echter troebel en vuil-oranjeachtig van kleur en lijkt dan op het speeksel van Inlanders, als zij „sirih” gepruimd hebben. Aan de kleurverandering zien de inlandsche jagers, hoe lang het geleden is, sedert het beest daar gewisseld is.

De rhinoceros houdt er van, om modderbaden te nemen. Hij heeft vaste „pangoejangans”, die hij geregeld bezoekt, en waar de inlandsche jagers op de loer gaan liggen om hem te schieten.

Als men in de buurt van zulk een modderbad komt, vindt men alle struiken en gras met modder bedekt. Als die modder al opgedroogd is, dan is 't nog niet zoo erg, maar wanneer de dikheid pas zijn bad verlaten heeft, dan wordt de arme jager van top tot teen met vieze, stinkende modder besmeerd en moet hij nog oppassen, dat zijn buks niet verstopt raakt en de vizieren onbruikbaar worden!

Nu een eigenlijk jachtverhaal:

Tegen half vijf 's morgens rinkelde mijn wekker. Haastig een kopje koffie en een bordje oatmeal, een hkakihemd en pantalon aangetrokken, en er op uit!

Het was in October en de zon was nog niet boven den horizon. In de grauwe morgenschemering hoorde ik in ééns het welbekende „kek, kek”, van een watersnip.

Onder mijn vrienden was er altijd een wedijver, wie van ons de eerste snip van het seizoen zou schieten. Deze kans kon ik niet laten varen! Even terug naar 't kamp, een gladloop gehaald... en „bang”, de snip was mijn!

Verder over de „tegal” (grasvlakte) en naar den boschrand, waar een aardig kidangbokje (een soort ree) stond. Met een kogel uit mijn Mannlicher karabijn legde ik hem om.

„Kijk eens, heer, de tong hangt hem aan den rechterkant uit den bek,” zeide een van mijn oude Inlandsche spoorzoekers.

„U krijgt vandaag nóg een stuk groot wild, en 't zal een mannetje zijn!” En die voorspelling kwam uit!

Nadat wij het sombere bosch binnengegaan waren, vonden wij al spoedig de versche sporen van twee rhinocerosen, een mannetje en een wijfje. Zij volgden een „galoer” (wildpad) langs de benedenhellingen van den „Goenoeng Pajoeng” („Parasolberg”).

Men moet zich van zulk een wildpad niet te veel voorstellen! Slechts hier en daar is het open en lijkt 't iets op een pad.

Na drie uur speuren begonnen er teekenen te komen, dat wij 't wild naderden en werd de spanning groter.

Ik verwisselde de lichtere karabijn voor de zware 577 Express buks.

Kort daarna hoorde ik de twee dikhuiden in hun modderbad ploeteren en ging ik alleen verder, zoo min mogelijk lawaai makende, hoewel de rhino's geen scherp gehoor hebben. Hun reukvermogen is echter zeer scherp, wat spoedig daarna weer bleek. Met de uiterste inspanning mij zachtjes een weg banende door de ijzelijke, vol met dorens bezette, salakjungle voelde ik ineens den wind in mijn nek... en direct daarop hoorde ik een luid gesnuif, een geweldig gekraak... de beide monsters sloegen op de vlucht!

Zoo snel mogelijk er achterheen... daar ze de steile berghelling opklommen, gelukte het mij de snuivende beesten in te halen en zag ik even een stuk nek, waarop ik zonder aarzelen vuurde... echter zonder resultaat! Geheel ademloos en druipende van de transpiratie, bereikte ik de plaats, waar ik 't beest gezien had... de sporen liepen dóór, geen druppel zweet! Bij nader onderzoek bleek ik een boom getroffen te hebben!

Dat klinkt heel gek, maar in dicht bosch op een bewegend voorwerp, dat men moet volgen, schietende, gebeurt het dikwijls!

De twee rhino's waren nu dóór en dóór verschrikt en ik prepareerde mij op een lange vervolging. Na een oogenblik rusten ging ik kalmpjes, maar steady er achterheen.

Gelukkig kwamen wij in iets vlakker terrein, afgewisseld door kleine moerassen.

De oude spoorzoeker Ihan voorop: een klein verschrompeld mannetje, maar taai en dapper!

Na korten tijd liepen de twee rhino's verschillende kanten uit. Wij volgden het spoor van het mannetje, dat, met allerlei kronkels en richtingsveranderingen, dóór elkaar Oostwaarts leidde. Dus steeds verder van het kamp!

Tusschen de hooge boomen hangen „gordijnen” van lianen, meestal rottan, die het uitzicht belemmeren. De beesten lichten die gordijnen met hun kop wel op, maar achter hen zakt alles weer naar beneden. Ihan lichtte eens zulk een gordijn op, en hij zag inééns een grooten koningstijger vóór zich, gereed voor den sprong! „Allah, mèong!” riep Ihan uit en deinsde terug...

Ik duwde hem op zijde en trachtte mijn buks op den tijger te richten, maar werd gehinderd door de rottanslierten. De tijger schrok blijkbaar van de vreemde recht-opgaande beesten, die hij niet verwacht had; hij draaide zich met ongelooflijke lenigheid om en ging er van door. Uit dat oogenblik is mij de rare impressie achtergebleven van de zolen van zijn achterloopers en in de lucht getrapte dorre bladeren...!!

Wat ik toen gezegd heb is niet vatbaar voor oververtellen!

Enfin, dan maar weer achter den rhino aan, want een tijger in den drogen tijd over dorre bladeren te speuren is hopeloos!

Tegen twee uur 's middags werd het spoor verscher en was dubbele opmerkzaamheid noodig.

Want de Inlanders beweren, dat een vervolgdde rhinoceros met een omweg naar zijn spoor terugkeert, en dicht op zijde daarvan wacht, om zijn vervolger onverwachts te kunnen aanvallen. Of dat waar is, durf ik niet te zeggen, maar wel begon het spoor allerlei vreemde kronkels te vertoonen.

Plotseling hoorden wij een zwaar gekraak, niet ver van ons af aan den linkerkant; toen vóór ons uit; telkens weer in een andere richting. Waarschijnlijk had de rhino ons geroken en chargeerde in verschillende richtingen om uit te vinden, waar wij waren.

Het salakbosch was echter zeer dicht en wij zagen niets. De spanning werd intens!

Voorzichtig vooruitkruipende in de richting van het geluid zag ik ineens het silhouet van kop en hals van het woedende dier, op ongeveer 10 M. afstand. Snel aangelegd op den hals . . . een donderende knal van de zware zwartkruit express-buks . . . door den rook heen, zag ik 't zware beest allerlei rare evoluties uitvoeren en hevig met den kop tegen den grond slaan!

Gauw herladende, kroop ik dichterbij en kon eindelijk weer een schot op den hals afgeven . . . toch bleef 't beest met den kop slaan, hoewel wat zwakker. Nóg een schot . . . nóg één, en toen was alles stil.

Naderbij komende, zagen wij, dat het een zeer mooie, groote rhino was, met korten doch dikken hoorn.

De Inlanders begonnen te juichen en te „tandakken” (dansen) om hun vreugde te toonen.

Men kan begrijpen, dat een beetje rust en een sigaartje welkom waren! Mijn dorst was eenvoudig onleschbaar en de veldflesch was spoedig leeg. Gelukkig was een kleine beek met vrij vuil water in de nabijheid en kon de „Berkefeld” pompfilter dit water in drinkbaren vorm omzetten.

Het kostte nog enorm veel moeite om den geweldigen kop af te hakken. Vier man waren noodig om hem te dragen.

Toen werd de terugtocht aanvaard: ik zelf voorop, een weg openhakkend voor de Inlanders, die waggelden onder hun last.

Het was nog niet zoo gemakkelijk om de richting te bepalen. Waar het beest zoo gedwaald had, zou het natuurlijk te ver òm zijn, om langs 't spoor terug te gaan en mocht ik ongeveer taxeerden, in welke richting ons kamp lag en rechttoe-rechtaan daarheen een weg banen.

Door veel in 't bosch te scharrelen, krijgt men echter op dat gebied een soort instinct, en bleek de door mij gekozen richting, naar de ondergaande zon toe, iets zuidelijk ongeveer, juist, zoodat wij na eenige uren, tegen het invallen van de duisternis, een open tegal vonden, die ons bekend was.

Wij hadden daar 's morgens de alang-alang in brand gestoken en de grond was met een tapijt van versche asch bedekt, waarop alle sporen duidelijk zichtbaar waren. Een groote bantangstier en een koningstijger waren gepasseerd en enkele pauwen hadden er rondgewandeld.

Het schemerde reeds, toen wij het kamp in het gezicht kregen. Een kopje thee, een heerlijk bad in 't kleine riviertje naast het kamp, daarna een sigaar . . . and life was n't so bad after all!

De rhinoceroskop werd met de uiterste zorg den volgenden dag gevild en de huid geprepareerd, nadat de kop eerst van opzijde en toen van voren was gefotografeerd, met het oog op 't opzetten. Dit geschiedde later door den heer H. H. ter Meer te Leiden (nu te Leipzig), die er een waar kunstwerk van maakte.

Het menu van dien avond begon met „rhinocerosstail-soup”!

Er zou nog veel over dit soort jacht te vertellen zijn. Hoe b.v. twee rhino's mij bijna naar de Eeuwige Jachtvelden deden verhuizen . . . but that is another story!

Misschien voor een volgenden keer!

Clarens, October 1926.

A. R. W. K.

OPZETTEN VAN ALLE DIEREN

— VAKKUNDIGE BEHANDELING ONDER GARANTIE —

WILLEM ENGELS - KON. PRAEPARATEUR - ZWOLLE

VRAAGT ONZE GROOTE GEILLUSTREERDE PRIJSCOURANT

EEN ETMAAL IN DEN HEMEL.

„Voor aanstaanden Vrijdag 12 November hadden „mijn broer en ik een drijfjacht in X. vastgesteld, „en nu wilde ik U, ook namens hem, uitnoodigen, „om dien dag van de partij te zijn. We zullen moeite „doen een ree voor het geweer te krijgen.”

Van de kegelclub thuis komend, wachtte mij een brief, onder meer bevattend bovenstaande schitterende geïnstrumenteerde symphonie in C dur van Nimrod, opus 1. Na een zorgvuldig dronkenmansgebed, dat een gunstig resultaat opleverde, en na een nacht, waarin de verwachtingskoorts de overwinning behaalde op mijn werkelijk geniale slapersgaven, berichtte ik, dat ik met héél veel genoegen van de vriendelijke uitnoodiging zou gebruik maken.

Nu moet je gezegend zijn met een aan het wonderbaarlijke grenzende jachtfantasie, daarbij een jagersmannetje zijn, wiens jachtpractijk ééns van zijn leven is gestegen tot de voor hem duizelingwekkende hoogte van onder meer negen fazanten voor zijn geweer op een enkele drijfjacht (o, ja, nu ben ik ondankbaar, en vergeet de twee wilde zwijnen), dan behoeft men over minder fantasie te beschikken dan schrijver dezès om te begrijpen, welke *wilde* visioenen mij dien nacht uit den slaap hielden. Gelukkig blijft de tijd voortgaan, zelfs als je op zulk een „grooten” dag wacht, en eindelijk stapte ik dan, voor mijn doen, tiré à quatre épingles de chasse, in den trein, die mij naar het land van belofte zou brengen.

Mijn gastheer haalde me af, en na een sappig jachtpraatje zochten we reeds vroeg onze mandjes op: het was zes uur réveille. Na een nacht, waarin tot mijn verwondering Morpheus de overwinning behaalde op Diana, maar waarin ik om vijf minuten voor zes, vanzelf wakker werd en opstond, togen we om zeven uur per auto naar ons operatieveld, waar we om half negen present waren: een van de mooiste hoekjes van ons mooie vaderland. Ik had mijn licht opgestoken bij mijn gastheer, veelzijdig en geroutineerd jager op alle denkbare wild, en mijn verwachtingskoorts steeg tot 41,7, toen ik hoorde, dat het veld een 40—50 stuks reewild huisvestte. Ik vernam er echter bij, dat in de zeer groote dennencplexen reëen heel vaak achter de drijvers terugslaan, en dan, door de grootte der te drijven perceelen, in hetzelfde bosch blijven, zoodat posten achter de driften ook zelden kansen krijgen. Deze mededeeling vermocht echter mijn koorts niet beneden de 40° te brengen. En toen begon het feest der feesten onder het heerlijkste weer, dat men zich half November maar wenschen kan, in een natuurschoon, dat alleen reeds den tocht van een kleine vijf uur sporen en een kleine twee uur per auto beloond zou hebben. Verrukkelijke vergezichten, prachtige bosschen in heerlijke afwisseling op een zeer geaccidenteerd terrein.

De gang naar de eerste drift, die stevig heuvelop voerde, gaf mij gelegenheid voor inslag van een winterprovisie dennengeur in mijn, dit aroma veel te veel ontberende, longen. En met zorg deed ik in de maag van mijn stalen vriend verdwijnen een groote zes en een 2! Alleen al het laden van die 2, een door mij nooit gebruikt hagelnummer¹⁾ deed mij rillingen langs de ruggegraat kabbelen.

En al dadelijk ging in de eerste driften de voorspelling van mijn gastheer in vervulling, en klonk uit de drijverschaar telkens het: ree achteruit! De slimmerds sloegen terug, niettegenstaande *ik* voor hen stond met mijn ge-

1) En dat ook in dit geval niet gebruik had moeten worden, daar voor een ree een grover hagel dan voor haas noodig is. Red.